

III

(Προπαρασκευαστικές πράξεις)

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΓΝΩΜΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

της 18ης Ιουλίου 2018

αναφορικά με πρόταση κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με το εφαρμοστέο δίκαιο στα έναντι τρίτων αποτελέσματα των εκχωρήσεων απαιτήσεων

(CON/2018/33)

(2018/C 303/02)

Εισαγωγή και νομική βάση

Στις 12 Μαρτίου 2018 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή εξέδωσε πρόταση κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με το εφαρμοστέο δίκαιο στα έναντι τρίτων αποτελέσματα των εκχωρήσεων απαιτήσεων (εφεξής ο «προτεινόμενος κανονισμός») ⁽¹⁾. Η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ) θεωρεί ότι ο προτεινόμενος κανονισμός εμπίπτει στις αρμοδιότητές της και, για τον λόγο αυτόν, αποφάσισε να ασκήσει το δικαίωμά της να υποβάλει την παρούσα γνώμη κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 127 παράγραφος 4 δεύτερη περίοδος και στο άρθρο 282 παράγραφος 5 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εφεξής η «Συνθήκη»).

Η αρμοδιότητα της ΕΚΤ για τη διατύπωση γνώμης βασίζεται στα άρθρα 127 παράγραφος 4 και 282 παράγραφος 5 της Συνθήκης, καθώς ο προτεινόμενος κανονισμός περιέχει διατάξεις που αφορούν α) το βασικό καθήκον του Ευρωπαϊκού Συστήματος Κεντρικών Τραπεζών (ΕΣΚΤ) να εφαρμόζει τη νομοματική πολιτική της Ένωσης κατά το άρθρο 127 παράγραφος 2 της Συνθήκης, στο μέτρο που οι διατάξεις του επηρεάζουν τα συμφέροντα των κεντρικών τραπεζών του ΕΣΚΤ όσον αφορά την εξασφάλιση των πιστοδοτικών πράξεων του Ευρωσυστήματος και β) τη συμβολή του ΕΣΚΤ στην εκ μέρους των αρμόδιων αρχών ομαλή άσκηση πολιτικών που αφορούν τη σταθερότητα του χρηματοπιστωτικού συστήματος κατά το άρθρο 127 παράγραφος 5. Η παρούσα γνώμη εκδόθηκε από το διοικητικό συμβούλιο σύμφωνα με το άρθρο 17.5 πρώτη πρόταση του εσωτερικού κανονισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας.

1. Γενικές παρατηρήσεις

1.1. Η εκχώρηση απαιτήσεων αποτελεί για τους συμμετέχοντες στις χρηματοπιστωτικές αγορές έναν από τους τρόπους απόκτησης ρευστότητας ή/και πρόσβασης σε πίστωση, στοιχείων απαραίτητων για την επιδίωξη των επιχειρηματικών τους δραστηριοτήτων. Σήμερα τα εμπράγματα αποτελέσματα της εκχώρησης απαιτήσεων διέπονται από τα εθνικά δίκαια των κρατών μελών, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει συνέπεια μεταξύ τους. Ειδικά όσον αφορά τις απαιτήσεις που συνίστανται σε τραπεζικά δάνεια, παρόλο που ορισμένες σημαντικές πτυχές έχουν εναρμονιστεί με την οδηγία 2002/47/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου ⁽²⁾, το κύρος της εκχώρησής τους και η σύσταση επ' αυτών δικαιωμάτων ασφάλειας υπόκεινται ακόμη στο εθνικό δίκαιο ⁽³⁾. Δίχως εναρμόνιση οι οικονομικοί παράγοντες της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν μπορούν να γνωρίζουν ποιες απαιτήσεις θα διέπουν την έγκυρη εκχώρηση μιας απαίτησης ή τη χρήση της ως ασφάλειας στο πλαίσιο διασυνοριακής συναλλαγής ⁽⁴⁾. Εξάλλου, μολονότι με το άρθρο 14 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 593/2008 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου ⁽⁵⁾ έχει επιτευχθεί κάποιος βαθμός εναρμόνισης, οι διατάξεις του δεν ορίζουν το δίκαιο που θα διέπει τα εμπράγματα αποτελέσματα της εκχώρησης απαιτήσεων στο σύνολό τους ⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ COM(2018) 96 τελικό.

⁽²⁾ Οδηγία 2002/47/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Ιουνίου 2002, για τις συμφωνίες παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας (ΕΕ L 168 της 27.6.2002, σ. 43).

⁽³⁾ Το άρθρο 3 παράγραφος 1 της οδηγίας 2002/47/ΕΚ επιτρέπει στα κράτη μέλη να εφαρμόζουν τους εθνικούς κανόνες που ίσχυαν πριν από την έκδοσή της όσον αφορά τη σύναψη, το κύρος, την πλήρωση τυπικών και διαδικαστικών προϋποθέσεων, το αντιτάξιμο ή το αποδεκτό ως αποδεικτικό στοιχείο μιας συμφωνίας παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας ή τη δύναμη συμφωνίας παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας.

⁽⁴⁾ Η αιτιολογική έκθεση του προτεινόμενου κανονισμού εύστοχα ορίζει ότι «[η] διαφάνεια ως προς το ποιος έχει την κυριότητα μιας απαίτησης μετά τη διασυνοριακή εκχώρηση της είναι σημαντική για τους συμμετέχοντες στις χρηματοπιστωτικές αγορές, αλλά και για την πραγματική οικονομία» (βλέπε σ. 10).

⁽⁵⁾ Κανονισμός (ΕΕ) αριθ. 593/2008 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 17ης Ιουνίου 2008, για το εφαρμοστέο δίκαιο στις συμβατικές ενοχές (Ρώμη Ι) (ΕΕ L 177 της 4.7.2008, σ. 6).

⁽⁶⁾ Και τούτο παρόλο που η αιτιολογική σκέψη 38 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 593/2008 ορίζει ότι στο πλαίσιο της εκχώρησης απαιτήσεων το άρθρο 14 παράγραφος 1 εφαρμόζεται και στις περιουσιακές πτυχές μιας εκχώρησης μεταξύ εκχωρητή και εκδοχέα.

Η αβεβαιότητα όσον αφορά το εφαρμοστέο δίκαιο στο πλαίσιο της διασυνοριακής εκχώρησης απαιτήσεων ενέχει για τους συμμετέχοντες στις χρηματοπιστωτικές αγορές τόσο νομικούς όσο και χρηματοπιστωτικούς κινδύνους, η άμβλυση των οποίων συνεπάγεται επιπλέον έξοδα χρηματοπιστωτικών συναλλαγών και περιπλοκές όσον αφορά τη ρευστοποίηση απαιτήσεων σε περιπτώσεις αφερεγγυότητας του εκχωρητή. Η αβεβαιότητα ως προς το εφαρμοστέο εμπράγματο δίκαιο στις διασυνοριακές μεταβιβάσεις απαιτήσεων μπορεί να λειτουργήσει αποτρεπτικά για τη διενέργεια εκχωρήσεων, στερώντας από τους συμμετέχοντες στις χρηματοπιστωτικές αγορές πρόσβαση στην αναγκαία πίστωση για την αναζήτηση επιχειρηματικών ευκαιριών.

- 1.2. Η ΕΚΤ λαμβάνει υπόψη ότι ο προτεινόμενος κανονισμός επιδιώκει να αντιμετωπίσει το ζήτημα του καθορισμού του δικαίου που θα πρέπει να διέπει τα αποτελέσματα της εκχώρησης απαιτήσεων έναντι τρίτων και την προτεραιότητα της εκχωρούμενης απαίτησης έναντι απαιτήσεων τρίτων επί του αντικειμένου της εκχώρησης. Συμπληρώνοντας το άρθρο 14 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 593/2008, το οποίο δεν διαλαμβάνει τα συγκεκριμένα ζητήματα, ο προτεινόμενος κανονισμός επιδιώκει τη θέσπιση κανόνων για τον καθορισμό του εφαρμοστέου δικαϊκού συστήματος σε σχέση με αυτά. Έτσι συνεπικουρεί και στην προώθηση των διασυνοριακών επενδύσεων ακολουθώντας προς τους σκοπούς που επιδιώκει η Ένωση μέσω της Ένωσης Κεφαλαιαγορών, όπως έχουν ήδη γνωστοποιηθεί από το Ευρωσύστημα ⁽¹⁾.

2. Ειδικές παρατηρήσεις

- 2.1. Ο γενικός κανόνας του προτεινόμενου κανονισμού είναι ότι τα έναντι τρίτων αποτελέσματα της εκχώρησης απαιτήσεων διέπονται από το δίκαιο της χώρας της «συνήθους διαμονής» του εκχωρητή. Η ΕΚΤ παρατηρεί ότι για ορισμένα ζητήματα το άρθρο 14 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 593/2008 αναφέρεται στο δίκαιο της συμφωνίας εκχώρησης και για κάποια άλλα στο δίκαιο της εκχωρούμενης απαίτησης. Ο γενικός κανόνας του προτεινόμενου κανονισμού αναφέρεται σε ένα τρίτο δικαϊκό σύστημα, εκείνο της συνήθους διαμονής του εκχωρητή. Αν και νομικά εφαρμόσιμος, ο προτεινόμενος κανόνας παρουσιάζει ατέλειες, ιδίως σε περιπτώσεις χρήσης πιστωτικών απαιτήσεων ως χρηματοοικονομικής ασφάλειας κατά την έννοια του άρθρου 1 παράγραφος 4 στοιχείο α) της οδηγίας 2002/47/ΕΚ. Και τούτο διότι η αναφορά στο δίκαιο μιας τρίτης έννομης τάξης αυξάνει τον φόρτο εργασίας του νομικού ελέγχου που βαρύνει τους ασφαλειολήπτες σε περίπτωση που πιστωτικές απαιτήσεις, ήτοι τραπεζικά δάνεια, παρέχονται ως ασφάλεια σε διασυνοριακή βάση.
- 2.2. Σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση του προτεινόμενου κανονισμού, για το 22 % περίπου των πράξεων αναχρηματοδότησης του Ευρωσυστήματος παρέχεται ασφάλεια με τη μορφή πιστωτικών απαιτήσεων, οι οποίες στο τέλος του δεύτερου τριμήνου του 2017 ανήλθαν σε 380 δισεκατ. ευρώ και εκ των οποίων περίπου 100 δισεκατ. ευρώ αντιστοιχούσαν σε πιστωτικές απαιτήσεις με διασυνοριακό χαρακτήρα ⁽²⁾. Καθώς ο προτεινόμενος κανονισμός επηρεάζει τα συμφέροντα των κεντρικών τραπεζών ως ασφαλειοληπτών, ήτοι ως εκδοχών απαιτήσεων, η ΕΚΤ καλεί το Συμβούλιο να εξετάσει τη δυνατότητα βελτίωσης της διατύπωσης του άρθρου 4 παράγραφος 2 του προτεινόμενου κανονισμού (η οποία σκοπεί στη δημιουργία ειδικού καθεστώτος στον χρηματοδοτικό τομέα, προβλέποντας σε ορισμένες περιπτώσεις τη εφαρμογή του δικαίου της απαίτησης), κατά τρόπο ώστε το εφαρμοστέο στην απαίτηση δίκαιο στο πλαίσιο της εκχώρησης πιστωτικών απαιτήσεων (ήτοι τραπεζικών δανείων) να διέπει και τα αποτελέσματα έναντι τρίτων.
- 2.3. Η ΕΚΤ παραπέμπει στο κεκτημένο όσον αφορά ζητήματα σύγκρουσης νόμων βάσει του άρθρου 9 της οδηγίας 2002/47/ΕΚ, σύμφωνα με το οποίο για τους τίτλους σε λογιστική μορφή εφαρμόζεται σε επίπεδο διασυνοριακών συνεργασιών το δίκαιο μίας και μόνο έννομης τάξης, και συγκεκριμένα εκείνο του λογαριασμού τήρησης των τίτλων μέσω θεματοφύλακα. Ο εν λόγω κανόνας, σκοπός του οποίου είναι να διευκολύνει τις διασυνοριακές συναλλαγές χρηματοοικονομικών ασφαλειών επί τίτλων, αντικατοπτρίζει το κεκτημένο βάσει του άρθρου 9 παράγραφος 2 της οδηγίας 98/26/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου ⁽³⁾, το οποίο προβλέπει ότι μόνο ένα δίκαιο είναι εφαρμοστέο – εκείνο του οικείου λογαριασμού. Εν προκειμένω η ΕΚΤ επιθυμεί να υπενθυμίσει ότι όταν εκδόθηκε η οδηγία 2009/44/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου ⁽⁴⁾, προκειμένου να συμπεριλάβει μεταξύ άλλων τις πιστωτικές απαιτήσεις (ήτοι τα τραπεζικά δάνεια) στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2002/47/ΕΚ, το άρθρο 9 αυτής δεν είχε τροποποιηθεί, καθώς δεν είχαν ολοκληρωθεί οι διαπραγματεύσεις σχετικά με το περιεχόμενο του άρθρου 14 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 593/2008. Λαμβανομένου υπόψη του κεκτημένου και, ιδίως, του άρθρου 9 της οδηγίας 2002/47/ΕΚ και του άρθρου 9

⁽¹⁾ Βλέπε Ευρωπαϊκή Επιτροπή, «Πράσινη Βίβλος – Οικοδόμηση Ένωσης Κεφαλαιαγορών» (COM(2015) 63 τελικό, Βρυξέλλες, 18.2.2015). Βλέπε επίσης την έκδοση της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας με τίτλο «Building a Capital Markets Union – Eurosystem contribution to the European Commission's Green Paper» (Οικοδομώντας μια Ένωση Κεφαλαιαγορών – Συμβολή του Ευρωσυστήματος στην πράσινη βίβλο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής), 2015.

⁽²⁾ Σ. 3 και υποσημείωση 10 της αιτιολογικής έκθεσης του προτεινόμενου κανονισμού. Θα πρέπει να σημειωθεί ότι στο τέλος του δεύτερου τριμήνου του 2017 το ποσό των πιστωτικών πράξεων του Ευρωσυστήματος οι οποίες εξασφαλιζόνταν με πιστωτικές απαιτήσεις και είχαν διασυνοριακό χαρακτήρα ήταν σημαντικά χαμηλότερο από το αναφερόμενο.

⁽³⁾ Οδηγία 98/26/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 19ης Μαΐου 1998, σχετικά με το αμετάκλητο του διακανονισμού στα συστήματα πληρωμών και στα συστήματα διακανονισμού αξιογράφων (ΕΕ L 166 της 11.6.1998, σ. 45).

⁽⁴⁾ Οδηγία 2009/44/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Μαΐου 2009, για την τροποποίηση της οδηγίας 98/26/ΕΚ σχετικά με το αμετάκλητο του διακανονισμού στα συστήματα πληρωμών και στα συστήματα διακανονισμού αξιογράφων και της οδηγίας 2002/47/ΕΚ για τις συμφωνίες χρηματοοικονομικής ασφάλειας, όσον αφορά συνδεδεμένα συστήματα και πιστωτικές απαιτήσεις (ΕΕ L 146 της 10.6.2009, σ. 37).

παράγραφος 2 της οδηγίας 98/26/EK, επιβάλλεται να καθοριστεί ένα και μόνο εφαρμοστέο δικαιοκώσ σύστημα για τις πιστωτικές απαιτήσεις, όπως έπραξε ο νομοθέτης της Ένωσης για τους τίτλους σε λογιστική μορφή. Έχοντας υπόψη το άρθρο 14 παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 593/2008 και το άρθρο 4 παράγραφος 2 του προτεινόμενου κανονισμού, ο πιο αποτελεσματικός τρόπος για την ελαχιστοποίηση των εφαρμοστέων στις πιστωτικές απαιτήσεις δικαίων είναι η παραπομπή στο δίκαιο της εκχωρούμενης απαίτησης και προκειμένου για τα τραπεζικά δάνεια. Με τον τρόπο αυτόν θα επιτευχθεί για τα τραπεζικά δάνεια που παρέχονται ως ασφάλεια παρόμοιος βαθμός ασφάλειας δικαίου και απλοποίησης με αυτόν που επιτεύχθηκε για τις συναλλαγές παροχής χρηματοοικονομικής ασφάλειας επί τίτλων.

- 2.4. Στην αιτιολογική έκθεση του προτεινόμενου κανονισμού σημειώνεται ότι οι κανόνες σύγκρουσης νόμων που ο ίδιος προβλέπει, αφενός, και οι κανόνες σύγκρουσης νόμων της οδηγίας 2002/47/EK, της οδηγίας 98/26/EK και της οδηγίας 2001/24/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου ⁽¹⁾, αφετέρου, δεν συμπίπτουν, καθώς οι πρώτοι αφορούν απαιτήσεις και οι δεύτεροι τίτλους σε λογιστική μορφή και τίτλους, η ύπαρξη ή μεταβίβαση των οποίων προϋποθέτει την εγγραφή τους σε δημόσιο βιβλίο, λογαριασμό ή κεντρικό σύστημα καταθέσεων ⁽²⁾. Η ΕΚΤ δράττεται πάντως της ευκαιρίας να θέσει εκ νέου ένα ζήτημα σε σχέση με την οδηγία 2002/47/EK, το οποίο αποτελεί υψίστης σημασίας για το Ευρωσύστημα όσον αφορά την αποδοχή των πιστωτικών απαιτήσεων ως ασφαλειών για τις πιστοδοτικές πράξεις του. Η ΕΚΤ υπενθυμίζει ότι η οδηγία 2002/47/EK τροποποιήθηκε από την οδηγία 2009/44/EK με συγκεκριμένο σκοπό τη διευκόλυνση της χρήσης των πιστωτικών απαιτήσεων ως ασφαλειών από τις κεντρικές τράπεζες. Σχετικά με τις εν λόγω τροποποιήσεις η ΕΚΤ εξέδωσε γνώμη ⁽³⁾ στην οποία επισήμανε ότι «οι κανόνες που διέπουν τις πιστωτικές απαιτήσεις στις διάφορες έννομες τάξεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν είναι εναρμονισμένοι» και τόνισε ότι θα είχε «πρωταρχική σημασία να μπορεί το Ευρωσύστημα να χρησιμοποιεί πιστωτικές απαιτήσεις ως ασφάλεια βάσει του καθεστώτος που θεσπίζει η οδηγία 2002/47/EK, διευκολύνοντας με αυτόν τον τρόπο μία άτυπη και αποτελεσματική λειτουργική επεξεργασία ενός περιουσιακού στοιχείου αυτού του είδους, ιδίως με ηλεκτρονικά μέσα, ακόμη και σε επίπεδο διασυνοριακών συνεργασιών.»
- 2.5. Αν και ο προτεινόμενος κανονισμός ασχολείται αμγώς με ζητήματα σύγκρουσης νόμων και όχι ουσίας, η ΕΚΤ θα ήθελε να επαναλάβει παρατηρήσεις που έχει ήδη διατυπώσει σχετικά με έναν από τους κινδύνους που συνεπάγεται η παροχή των πιστωτικών απαιτήσεων ως ασφαλειών σε κεντρική τράπεζα, τόσο στις έννομες τάξεις της ζώνης του ευρώ όσο και σε επίπεδο Ένωσης, και συγκεκριμένα τον κίνδυνο άσκησης δικαιωμάτων συμψηφισμού από τρίτους οφειλέτες (ή εγγυητές) τέτοιου είδους πιστωτικών απαιτήσεων όσον αφορά οφειλόμενα σε αυτούς ποσά από τους πιστωτές των εν λόγω απαιτήσεων. Ο εν λόγω κίνδυνος μπορεί να μειώσει σημαντικά την αξία της πιστωτικής απαίτησης και να θέσει σε κίνδυνο την «επάρκειά» της ως ασφάλειας κατά το άρθρο 18.1 του καταστατικού του Ευρωπαϊκού Συστήματος Κεντρικών Τραπεζών και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (εφεξής το «καταστατικό του ΕΣΚΤ»). Εάν ορισμένη κεντρική τράπεζα θελήσει να ρευστοποιήσει πιστωτική απαίτηση σε περίπτωση αθέτησης υποχρέωσης αντισυμβαλλομένου, η πιθανότητα άσκησης δικαιώματος συμψηφισμού μπορεί να οδηγήσει σε μείωση ή απώλεια της αξίας της πιστωτικής απαίτησης ως ασφάλειας. Το άρθρο 3 παράγραφος 3 σημείο i) της οδηγίας 2002/47/EK, όπως εισήχθη με την οδηγία 2009/44/EK, αντιμετωπίζει μερικώς μόνο το ζήτημα του συμψηφισμού. Ορισμένα κράτη μέλη έχουν θεσπίσει νομοθεσία για την αντιμετώπιση του εν λόγω κινδύνου, αποκλείοντας το δικαίωμα συμψηφισμού όσον αφορά πιστωτικές απαιτήσεις που παρέχονται ως ασφάλεια σε πιστοδοτικές πράξεις με κεντρικές τράπεζες του ΕΣΚΤ ⁽⁴⁾.
- 2.6. Η ΕΚΤ θεωρεί θεμιτό τον αποκλεισμό των κινδύνων συμψηφισμού που συνδέονται με την αποδοχή πιστωτικών απαιτήσεων ως ασφαλειών στις πιστοδοτικές πράξεις του Ευρωσυστήματος και απολύτως συμβατό με το καταστατικό του ΕΣΚΤ. Η προστασία του Ευρωσυστήματος από ζημιές οι οποίες είναι πιθανό να προκύψουν από την αποδοχή τέτοιου είδους ασφαλειών συνδέεται στενά με το άρθρο 18.1 δεύτερη περίπτωση του καταστατικού του ΕΣΚΤ, σύμφωνα με την οποίο απαιτείται επαρκής ασφάλεια προκειμένου για δάνεια από κεντρικές τράπεζες του ΕΣΚΤ. Εξάλλου, η επαρκής αντιμετώπιση των κινδύνων συμψηφισμού διευκολύνει και τη σταθερή διατήρηση της καταλληλότητας των πιστωτικών απαιτήσεων ως ασφαλειών στις πιστοδοτικές πράξεις του Ευρωσυστήματος, συμβάλλοντας στην αποτελεσματικότητα της μετάδοσης της νομισματικής πολιτικής στην πραγματική οικονομία ⁽⁵⁾. Η ΕΚΤ καλεί το Συμβούλιο να εξετάσει το ενδεχόμενο τροποποίησης της οδηγίας 2002/47/EK ώστε να αποκλείεται η δυνατότητα του οφειλέτη (ή εγγυητή) πιστωτικής απαίτησης που παρέχεται ως ασφάλεια σε κεντρική τράπεζα στο πλαίσιο πιστοδοτικών πράξεων του Ευρωσυστήματος να ασκήσει τυχόν δικαίωμα συμψηφισμού έναντι του αρχικού δανειστή της εν λόγω απαίτησης. Προκειμένου να ελαχιστοποιηθεί το ύψος πιθανών ζημιών σε περίπτωση ρευστοποίησης, ο εν λόγω αποκλεισμός θα πρέπει επίσης να καλύπτει κάθε τρίτο στον οποίο εκχωρείται μετέπειτα η πιστωτική απαίτηση από κεντρική τράπεζα του Ευρωσυστήματος ⁽⁶⁾.

Για την τροποποίηση της προτεινόμενης οδηγίας που συνιστά η ΕΚΤ περιλαμβάνεται συγκεκριμένη πρόταση διατύπωσης σε ξεχωριστό τεχνικό κείμενο εργασίας, συνοδευόμενη από την αντίστοιχη αιτιολογία. Το τεχνικό κείμενο εργασίας διατίθεται στην αγγλική γλώσσα στον δικτυακό τόπο της ΕΚΤ.

⁽¹⁾ Οδηγία 2001/24/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 4ης Απριλίου 2001, για την εξυγίανση και την εκκαθάριση των πιστωτικών ιδρυμάτων (ΕΕ L 125 της 5.5.2001, σ. 15).

⁽²⁾ Βλέπε σ. 14 της αιτιολογικής έκθεσης του προτεινόμενου κανονισμού.

⁽³⁾ Βλέπε παράγραφο 9.1 της γνώμης CON/2008/37.

⁽⁴⁾ Βλέπε ιδίως, παραδείγματος χάριν, το άρθρο L. 141-4 τμήμα I παράγραφος 2 του γαλλικού νομοσυντακτικού και χρηματοπιστωτικού κώδικα που εισήχθη με το άρθρο 53 του νόμου αριθ. 2016-1691 της 9ης Δεκεμβρίου 2016· το άρθρο 26 του ιταλικού νομοθετικού διατάγματος αριθ. 237 της 23ης Δεκεμβρίου 2016, το οποίο απέκτησε ισχύ νόμου με τον νόμο αριθ. 15 της 17ης Φεβρουαρίου 2017· το άρθρο 22-1 παράγραφος 4 του νόμου της 23ης Δεκεμβρίου 1998 σχετικά με το νομισματικό καθεστώς και την Banque centrale du Luxembourg· βλέπε επίσης παραγράφους 2.1 έως 2.2 της γνώμης CON/2006/56· παράγραφο 2.3 της γνώμης CON/2016/37· παράγραφο 5.1 της γνώμης CON/2017/1.

⁽⁵⁾ Βλέπε παράγραφο 2.2 της γνώμης CON/2016/37· παράγραφο 5.1 της γνώμης CON/2017/1.

⁽⁶⁾ Βλέπε παράγραφο 2.5 της γνώμης CON/2016/37.

Η παρούσα γνώμη θα δημοσιευτεί στον δικτυακό τόπο της ΕΚΤ.

Φρανκφούρτη, 18 Ιουλίου 2018.

Ο Πρόεδρος της ΕΚΤ

Mario DRAGHI
